

Hvorvidt det lader sig gjøre, beroer ofte paa de ærede Talere selv. (Meget godt.)

Tscherning: Jeg takker Ministeren for de Ord, han har udtalt, og det gjør mig ondt, at Nogen har yttret Mishag eller Bifald; det er godt, de ere blevne sagte. Har jeg nogenstunde sammenligningsviis kastet noget Skin af Misnoie over paa den ærede Krigsminister? (Nei! Nei! — Krigsministeren: Jo! — Nei! Nei!) Har jeg ikke en heel Sessjon igjennem gjort mig den yderste Plid for at forsvare hans Handlinger, som her i Thinget bleve critiserede? (Jo! Jo! — Krigsministeren: Nei! — Jo! Jo! — Formanden ringer.) Jeg tager Rigsdagstidenden til Vidne, og dersom Nogen her i Thinget, Ministeren indbefattet, har gjort sig mere Plid for at forsvare Krigsministerens, min Eftermands, Handlinger end jeg, saa skal jeg have Uret i, hvad jeg siger (Hør!). Jeg har tilskyndet til i Tide at gjøre Forandringer, fordi jeg var overbevist om, at der vilde komme den Tid, da man vilde klage over, at disse Forandringer ikke vare gjorte, men det har ikke været nogen Bebreidelse. Den ærede Krigsminister siger, at jeg har forladt Krigsministeriet i Farens Dieblif, men Faren var overstaaet, da jeg forlod Krigsministeriet, Baabens stillstanden var sluttet, og jeg afleverede Krigsministeren en Hær paa 40,000 Mand (Hør!). Jeg har forladt det frivilligt, jeg har ønsket, at den ærede Krigsminister blev min Eftermand, jeg har bidraget til, at han er bleven min Eftermand (Hør!), jeg har nævnt hans Navn som den, jeg troede var bedst skikket dertil, og jeg havde ønsket at opfordre ham til at blive Krigsminister dengang jeg blev det; saalidet kan han sige, at det kan være mig om at gjøre at bringe den ærede Krigsminister bort fra Ministeriet, eller at jeg nogenstunde har havt det i Sinde. Jeg har til enhver Tid været redebon til at yde ham min personlige Tjeneste i ethvert Forhold, hvor jeg har kunnet gjøre det, saaledes som jeg altid skal erkjende, at han har gjort det imod mig. Her er ingen personlig Misnoie imellem os, her dreier det sig om de Grundsetninger, hvorefter Staten og Militairvæsenet skal ordnes, og jeg har ikke ført det over paa noget som helst per-

sonligt Gebeet (Hør!), allermindst i denne Forhandling, hvor det netop har været mig om at gjøre at vise, hvor vanskeligt det er for Krigsministeren at overse alle disse Enkeltheder, og hvor lidt man burde kaste Skylden derfor over paa ham. Jeg har paavist den Ulempe, som finder Sted, og som kan have foranlediget, at det kan have været endnu vanskeligere for ham at overse, men den har jeg været fuldt berettiget til at fremsøre, og idet jeg har fremsørt den har jeg just gjort det for at vise, at det ikke var Krigsministeren, man kunde lade denne Anke faldt paa. Det var ogsaa Marsagen, hvorfor jeg nævnte Artilleribestyrelsen som den, der havde vilst sig mindst tilbøielig til at have Omsorg for Mandskabet fra den Side, hvor det gjælder om at sørge for, at de ikke holdes længere til Tjeneste end passende er, og dersom man vil undersøge samtlige Styrkelister og Aldersklasser, som have været til Tjeneste ved de forskjellige Baaben, saa skal man finde, at heri ikke er sagt eet Ord formeget, ikke eet usandt Ord, ikke eet frækende Ord og ikke eet Ord udover det, jeg i det Dieblif, jeg her stod og talte, maatte ansee mig forpligtet til at udtale.

Monrad: Jeg troer ridtignok, at den høitærede Krigsminister noget har misforstaaet de Uttringer, der ere faldne. Vi ere vist Alle overbeviste om, at den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2det District (Tscherning) i sine Uttringer kun søger at gjøre sine Anskuelser om, hvad der er rigtigt, gjældende, og at han mindst af Alt tænker paa sin egen Personlighed (Hør!). Jeg troer ogsaa, at den ærede Krigsminister i det Hele er tilbøielig til at misforstaae sin Stilling til Thinget (Hør!); naar han saaledes, som vi jo have hørt, har yttret, at han stod i Misgunst hos Thinget, saa er jeg overbevist om, at dette er en Misforstaaelse (Ja!). Der kan opstaae Spørgsmaal, hvor Mening staaer overfor Mening, og hvor det kan være vanskeligt at komme til en Overenskomst; dette Aars Budget gav saaledes Anledning til en heftig Meningsstrid; men, hvorledes have vi ikke allerede lært at finde os tilrette med hinanden ved Forhandlingerne om Tillægsbevillingen. Vi see altsaa, at det dog kan lykkes os at arbejde sammen,